

regnskab i August eller September 1906, og først til den Tid faa vi ad officiel og normal Vej at vide, hvorledes denne Anmærkning er benyttet, det vil sige længe efter, at der har været Valg her i Landet, selv om Valget ikke skulde blive udskrevet før den Tid, det er nødvendigt, at det udskrives. Men i den Henseende sagde den ærede Ordfører noget, som vilde have sin Betydning, hvis det var blevet sagt noget tydeligere, end det blev, fordi den ærede Ordfører jo ogsaa beklæder det store og betydelige Tillidshverv som Formand for Finansudvalget. Den ærede Ordfører sagde: Vi kunne ikke alene faa det at vide af Statsregnskabet, men Finansudvalget er jo ikke saa bange for at spørge, det vil sige — det var lige som den ærede Ordfører blev bange for, hvad han havde sagt — naar man ikke spørger *for tidligt*. Ja, hvad vil det sige? Her vilde jeg gerne have en klar Besked. Kunne vi vente, at den ærede Ordfører i sin Egenskab af Finansudvalgets Formand ikke i næste Rigsdagsamling modsætter sig, at man fra Finansudvalgets Side gennem Forespørgsel bliver holdt à jour med, hvorledes Krigsministeren anvender den Frihed, som denne Anmærkning har givet ham? Dette vilde jeg nok sætte Pris paa at faa at vide, det var dog ganske rart, om vi hele Tiden kunde vide, hvorledes det gik, hvorledes Tingene udviklede sig i Kraft af denne Anmærkning, og ikke skulle vente til et ubestemt Tidspunkt, der *ikke er for tidligt*, thi det kunde jo være, at det blev *for sent*. Undertiden er Grænsen derimellem ikke saa vidt strakt, og i saadanne Tilfælde bliver det let for sent at faa det at vide til den Tid, Statsregnskabet foreligger, men jeg haaber, at Finansudvalgets Formand vil medvirke til, at vi gennem Forespørgsler fra Finansudvalgets Side i Løbet af den kommende Rigsdagsamling bestandig holdes à jour med, hvilken Benyttelse og Anvendelse Krigsministeren gør af denne Anmærkning, som desværre utvivlsomt bliver gennemført her i Salen. Det er en stor politisk Ting, denne Anmærkning. Det er, efter hvad jeg hører, endogsaa Nøglen til Reformpartiet. Den, der stemmer for Anmærkningen, kan jo komme ind i det store, mægtige Flertal og komme til at græsse ved Nilens Bredder og Ægyptens Kødgyder, saa det er en meget stor Ting. (Afbrydelse af *Martin Madsen*). Det ærede Medlem for Odense ved jo godt, at jeg er saa sjeælgelad, siden jeg er kommen ind i mit eget Parti, saa at jeg ikke paa nogen

Maade fortryder, at jeg er kommen ud af det Parti, jeg er gaaet ud af.

Jeg har endnu nogle mindre Spørgsmaal at omtale. For det første skal jeg begrunde det Ændringsforslag, jeg har stillet paa Bygnings- og Vedligeholdelsesudgifts-Kontoen om en Nedsættelse paa 21,000 Kr. Det forholder sig hermed saaledes, at Krigsminister Madsen — ikke ham in spe, men ham, vi have haft — gentagne Gange i Aarens Løb henvendte sig til Finansudvalget, i alt Fald til dets Venstremedlemmer, og anmodede om at faa bevilget 21,000 Kr., for at der paa Garnisons Sygehus i Rigensgade kunde blive indlagt Vandklosetter, en Ting, som det i og for sig er fuldstændig forstandigt og naturligt at indlægge paa et Hospital; men vi vilde jo ikke, at de militære Udgifter maatte stige ved fri Bevillinger, og derfor sagde vi stadig til Krigsminister Madsen: Ja, men spar de Penge andre Steder paa Bygnings- og Vedligeholdelseskontoen, saa skal Du faa Lov til at anvende dem til dette Indlæg paa Hospitalet. Vi ræsonnerede nemlig som saa: Det er egentlig i allerstrengeste Forstand en Bygnings- og Vedligeholdelsesudgift at indlægge saadanne W. C. Derpaa strandede imidlertid Sagen et Par Aar, idet Krigsminister Madsen ikke vilde gaa ind paa at bespare disse 21,000 Kr. andetsteds; men saa fik han heller ikke Tilladelsen. Saa kom imidlertid den nuværende Krigsminister til, og saa snart han kom og spillede op til Dans, saa dansede et Flertal her i Tinget, og det skal jo afslutte Ballet om faa Timer, og han faar da Anvisningen paa de 21,000 Kr. udleveret uden nogen tilsvarende Besparelse paa noget andet Sted. Det har altsaa ogsaa kun været et Standpunkt paa Tid, det man indtog overfor Krigsminister Madsen, at naar man skulde til en Bygnings- eller Vedligeholdelsesudgift som denne til W. C., skulde disse Penge spares andetsteds paa Bygnings- og Vedligeholdelseskontoen, og nu er Tiden udløbet, nu faar den højtærede Krigsminister det, man nægtede Krigsminister Madsen.

Saa gaa vi til Lønningerne til Politibetjentene, til Orlogsvæsenets Arbejdere og til Trompeterne. Jeg skal i den Henseende sige, at det var en vanskelig Op-gave, der har været stillet Flertallets Ordfører i denne Sag. Der skulde fægtes med dobbelt Front, til to Sider; men jeg smigrer mig med, at saa længe jeg vare-tog Ordførerhvervet, led det Parti, jeg